

9.12.2015.

Nikola Šimić Tonin

BEZ NASLOVA

Na današnji dan, 28. studenog 2015., Goran Bujić imao bi 60 godina.

Tko je Goran Bujić?

U umjetničkim krugovima bio je poznat kao osoba s istančanim sluhom i razumijevanjem za različite aspekte kulturnog stvaralaštva, ali i otvoren da se putem pisane riječi pruži mogućnost javne afirmacije kreativnim autorima, umjetničkim udrugama i ART-projektima i događanjima iz različitih umjetničkih područja na stranicama Zadarskog lista. Donat je glasio kao prilog u kojem se analiziraju zbivanja iz svijeta književnosti, likovnih umjetnosti, glazbe, kazališta, filma i sl., kroz tekstove brojnih autora, ali ipak s naglašenom ulogom Gorana Bujića kao urednika i novinara. Bio je na neki svoj način glas dijela nikad ostvarene generacije koja je odrastala uz rock glazbu, art literaturu, film i najčešće nerealizirane snove, uglavnom mimo tokova objektivne stvarnosti.

Zaokupljen pitanjima egzistencijalnog smisla ljudske jedinice zarobljene unutar kulisa grada i okupiranog svakodnevnim životnim brigama. O tome zorno svjedoči kratka misaona rečenica iz njegova poznatog romana ZLATNI ŠUT. „Pojedinac ne znači ništa u ovom svijetu gomile, kada se svatko može popeti do vrha, na tron, na Mjesec, a nitko ni ne pita za smisao vlastitog bivstvovanja.“ Široj javnosti i čitateljima Zadarskog lista poznat po kolumni BEZ NASLOVA u kojoj je iz vlastitog kuta na osobit način prezentirao najrazličitije aspekte sveopće zbilje, iskazujući izuzetnu elokventnost i moć pisane riječi. Uočavao je različite životne pomaknutosti i ljudsku nesavršenost koju je znalački dozirao britkim humorom, kao prepoznatljivom odlikom njegovog autorskog iskaza.“ – Boris Žuža, prof., likovni umjetnik i likovni pedagog.

Kao ilustrativan primjer navedenom poslužiti će odabrani odlomak iz teksta pod nazivom: MREŽA BESKONAČNOSTI I UČITELJI BESMRTNOSTI izašlog u Donatu (Utorak, 21. prosinca 2010.). „No, jedno je izvjesno: Orwell je bio u pravu kad je anticipirao Velikog brata, samo nije mogao znati kako će njegovu ulogu preuzeti beskonačna mreža, tj. INTERNET. Kada vidim sve one milijune servera u vlasništvu Googlea, sve one tisuće kamera na ulicama svih većih europskih gradova (samo u središtu Londona već ih je postavljeno čak četiri tisuće-sic), i kada znam što sve o svakome od nas vlast može lako saznati koristeći mrežu svih mreža, onda je jasno kako smo svi odavno umreženi. A privatno i javno su kao dva brata pijana, ruku pod ruku, slijepac vodi slijepca...“ Izražavanje putem književnih formi i novinarskih napisa u slučaju autora GORANA BUJIĆA bili su jedinstvena cjelina.

● Goranu Bujiću

28. studenoga 1955., u Zadru rođen je Goran Bujić, pjesnik, kritičar, esejist i novinar. Osnovnu i srednju školu pohađao je u Zadru, a studij komparativne književnosti i filozofije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu te je na istom Sveučilištu magistrirao iz područja filoloških znanosti. Kao srednjoškolac radio je u Zadarkomercu te kao student u izdavačkoj kući Naprijed u Zagrebu. Još kao apsolvent počeo je objavljivati članke, dobivši kolumnu TV fokus u Večernjem listu 1979. godine. Književnu kritiku objavljuje u svim relevantnijim časopisima i novinama (Republika, Delo, Pitanja, Forum, Dometi, Dubrovnik, Quorum, Revija, Književna

reč, Polja, Dubrovnik, Zadarska revija, Zadarski tjednik, itd., više od 360 recenzija). Uvršten je 1981. u Panoramu mlade hrvatske kritike. Priče objavljiva u više časopisa za književnost: Republika, Pitanja, Dubrovnik, Istra, Revija.

Od prvih ratnih dana surađuje u Zadarskome listu, od pokretanja ove novine, gdje do posljednjeg trenutka biva urednikom kulture i priloga Donat gdje sam i sam (N. Š. T.) imao čast objavljivati svoje osvrte, i biti obogaćen suradnjom i drugovanjem s iznimnim čovjekom i neupitnim znalцем. (Donat, podlistak za kulturu Zadarskoga lista, u kom je Goran Bujić zapažen i kao vrstan kolumnist kolumne: *Bez naslova*).

Od objavljenih knjiga značajno mu je djelo magistarski rad *Život i djelo Josipa Juga Šuljića*, a posebnu pozornost na svoj rad privukao je romanom *Zlatni šut* (Zagreb, 1983.). Izbor iz poezije objavljen mu je u časopisima Dometi (1980.), Zadarska revija (1982.), Rival (1995.), Sokolar (1998.) itd. Svojim prikazima i osvrtima uvršten je u panoramu Mlada hrvatska kritika, a također je uvršten u *Guju u njedrima* - panoramu novije hrvatske fantastične proze (Rijeka, 1980.) te u desetak drugih knjiga raznih autora.

Tek rijetki znaju kako je Goran pisao i objavljivao i poeziju po gore navedenim književnim časopisima, priredio sam i u pripremi za tisak je knjiga izabranih kolumni Gorana Bujića pod naslovom: *Bez naslova*. Isto tako uređena je i pred tiskanje knjiga izabranih novinskih članaka i osvrta od istoga autora: *Monty iz zadarskog Pythony*. Uređujem i pripremam za objavu, unosim u korice knjige izabranih pjesama pjesme Gorana Bujića razbacane po mnogim književnim časopisima pod naslov po jednoj njegovoj pjesmi: *Jeleni sna*. U prvome mjesecu 2016., iz tiska izlaze kolumne. U drugome mjesecu iste godine novinski članci i osvrti. Knjiga izabranih pjesama nadam se i prije ožujka 2016. Izabrana djela Gorana Bujića u 6 knjiga do kraja 2016., u izdanju Hrvatskoga književnoga društva Ogranak Zadar i Zadarskog lista u *Biblioteci Donat*, koja privodim kraju, i na kraju, zbornik radova o Goranu Bujiću sa znanstvenoga skupa koji planiramo u HKD Ogranak Zadar, 28. studenog 2016., na Goranov rođendan.

Prilog ovome sjećanju na Gorana Bujića su kao što već rekoh tek rijetkima znane pjesme Gorana Bujića:

Jeleni sna

Utrka srca i sata

Ništa osim Tišine.

Ukolo makovi.

Opijumski.

Unutar njih divlji konji.

Kopita u zidove uviru.

Ničeg osim Prisustva.

Na meni urezane oči
pronalaze jedini izlaz.

Otvor zida
zadudara ranjenim kopitama.

Samo Strah.

Tišina i prisustvo i strah.

Srce se čuje.

Sat je brži!

U nastojanju da stigne prvo
srce rasuto u prah.

(29. 6. 73.)

Disanje

Dah je tu nepoznat i skrovit.

Osluškujem ga strepeći u sobi
a on onda stane. I ponovno plovit
nastavi zrakom, dok mojoj tjeskobi
kraj počinje tek u prvi osvit.
Dah je još uvijek tih a silovit.

Okrećem se zidovima bijele ćudi
sav u strašnu, neizvjesnu miru
dok san me ne zdrobi. Dan se budi
a istim zvukom u prašnom glasoviru
koji jednolično prati uzdah grudi.

Čiji je to jecaj, tko me krišom gleda
iz starog ormara, kroz zavjese blijede?
Polako mi prilazi moja glava sijeda
koju vodnjikave stare oči slijede
i ja shvatih tada, ustavivši dah,
da je stao i on, naglo, isti mah.

(6. 9. 73.)

Jeleni sna

objasnite tada

bijesnu igru jelena

ljubav košute u travi do pasa

igru igre u podneva ova luda užarena

vrenje zrnca u pijesku krvi

opusti se

vodit ću te kroz izlomljena polja

dolje na rijeku

u kojoj mi tvoje dojke bježe poput

uznemirenih pastrmki

dolje gdje su naši jeleni sna

pogledaj onog

s toplom ljepljivom gubicom

on u meni hoda i zavija na sunce

i tada mi objasnite

vrijeme nabreklog pastuha

vrijeme rikanja u njive

doba blatnjavih previranja

i pusti da te vodim

u travi do pasa

u zelenu travu do neba

Narcisoid

Sve je bliže ogledalu.

Ne gledaj lice, oko rašireno!

Ne gledaj usta, nebo i more u daljini!

Ne. Ne gledaj.

Diram ogledalo rukom koja krvari.

Okreni se!

Nagost se skriva pred ljepotom.

Okreni se!

Ljepota se skriva pred tijelom

sve bliža ogledalu.

A u njemu strana sjena.

Pretvaram se u pticu

režući krila na rubovima,

nespretno bježeć u fokus.

Ostaje napušteno oko bez zjenice.

Niotkud ti

Osjećam

po mirisu što dolazi s vjetrom osjećam

i po vatrama u dolini

da si tu skrivena i nasmijana

Slutim

da tu si i ti

s prašinom na cesti

na rukama noći

igraš

jest ja znam

da si ono stablo u mome vrtu ti

i onaj put u neprohodne šume

sav taj zrak i radosni krik

što jure oko mene

i u meni duboko duboko

Ja vidim a tebe nema

Trenutak koji opominje

U meni je rastao godine duge
samo za ovaj trenutak Čekao sam
to udaljeno zvono podneva da glazbi pustoši
ostavi roba objave
Mediteran plaviji od krvi naše. I lubanju
zavjetnu ispuni sjeme sudbonosno
Tad tražim mač nakaznosti vlastite utrobe
zarivam zube u nebesa:
ti mene ili ja tebe netko mora mrtav
osvanuti jutrom soba bezvučnih
krljušt svući sa žene golotinju
nametnuti ogledalima očiju
pa plači do kostiju
sasušiti nas kožom netaknutom –
ovako se zadobija mir

Prolazeći

Anđeo moga vrta
u zraku teškom do more
i more daleko u nebu kiša
Tu je zemlja kosti stoljetne
tijelo ima plodna dolina mrtvih
A pored puta cvijet sudbine
ispunja šupljine grobova i rebara: nek vrt
začme anđeosko srce!

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>